

یونس

۱

یونس خِداوندِ چِم فرار کاندِه

۱ خِداوندِ کلام، یونس، آمَتای ریکائِه وسه بییمو، باته: ۲ «پرس و نینوا، اون گِت شهر دله بور و اونجه مردِم بار که خِداوند گانه: مَن شمه شَرارت ویمبه و خَله زود شما ره از بین ورمه.» ۳ ولی یونس پلند بییه تا خِداوندِ چِم به تَرشیش فرار هاکنه! پس یافا! بندِر بُورده. اون جه پتا گشتی پی دا هاکارده که تَرشیش شیه. شه کرایه ره هدا و سوار بییه تا وِشونِ هِمراه خِداوندِ چِم به تَرشیش فرار هاکنه.

۴ ولی خِداوند پتا تَند و، دریا! رو بفرسیه، و به جور گِت کِلاک دَکته که چیزی نَموندسه بییه گشتی بِشکِنه. ۵ مِلوانا خَله بَترسینه و هر کِدوم شه خِدا! چِم گِمک خواسِنه. وِشون گشتی بار دریا! دله دِم هِدانه تا اون سَبک هاکنن. ولی یونس گشتی اِمباری دله بُورده بییه، و دِراز بَکشی بییه و سنگین خویی دله دَبییه. ۶ پس گشتی ناخِدا، یونس پَلی بُورده و باته: «چه طی توندی راجت بَخواسی؟ پرس و ت هم شه خِدا! چِم گِمک بَخواه، شاید اون خِدا اِما ره رَحَم هاکنه و هِلاک نَوویم.»

۷ بعد مِلوانا هَمدیه ره باتنه: «بَئین قِرعه دِم هادیم تا بَفهمیم کِنه خاطری این پِلا آمه سَر بییمو.» پس قِرعه دِم هِدانه و قِرعه یونس اِسم دَکته. ۸ این وسه وه چِم بَترسینه: «اِما ره بار کِنه خاطری این پِلا آمه سَر بییمو؟ ت کار چیه؟ کجه چِم اِنی؟ کِجایی هَسی؟ کِدوم قوم چِم هَسی؟» ۹ یونس جَواب هِدا: «مَن عبرانیمه و یَهُوه ره پَرسش کامبه همون خِدا! اِسمون که دریا و خِشکی ره بساته.» ۱۰ اون مَردا بَدجور بَترسینه و وه چِم بَترسینه: «این چه کاری بییه هاگردی؟» چوون دُونسِنه خِداوندِ چِم فرار کاندِه، چوون شه پش تِر وِشونِ باوته بییه.

۱۱ دریا! کِلاک هر لَحظه ویشتر و ویشتر بونِسِه. پس وه چِم بَترسینه: «تِ هِمراه چی هاکانیم تا دریا آمه وسه آروم بَووه؟» ۱۲ یونس باته: «مَر ره بَیرن و دریا! دله دِم بَدین تا دریا شمه وسه آروم بَووه. چوون دومبه مِ خاطری که این گِت کِلاک شمه سَر بییمو.» ۱۳ ولی اون مَردا سَختی هِمراه پارو بَزونه تا گشتی ره به خِشکی بَرسونن، ولی نَتوَنسِنه. چوون دریا! کِلاک هر لَحظه ویشتر و ویشتر بونِسِه. ۱۴ پس خِداوندِ حَضور دِعا هاگردنه که: «ای خِداوند، خواهش کامبی این مَردي جانِ خاطری هِلاک نَوویم. نییل پتا بی گِنه خون آمه

گَرْدَن دَکِفِه. چوون تِ ای خِداوند، هر چي تِ دل خوانه، کاندی.»^{۱۵} بعد یونسِ بَییتنه،
 دِریا دله دِم هِدانه، و دِریا شه تلاطمِ چِم آروم بَییه.^{۱۶} اون مردا خَله خِداوندِ چِم بَترسینه و
 خِداوندِ وسه پِتا قِروونی هاگردنه، وه وسه نَذرها هاگردنه.
^{۱۷} بعد خِداوند پِتا گِت مائی بَفرسیه تا یونسِ بَلع هاده. و یونس سه روز و سه شو مائی
 اِشکِم دله بَییه.

۲

یونسِ دِعا

^۱ یونس مائی اِشکِم دله، یَهُوَه، شِه خِدا پِلی دِعا هاگرده^۲ و باته:

«شه تنگی دله خِداوندِ چِم گِیک بَخواسِمه

و وه مِ دِعا ره بَشنسه.

گورِ چِم گِیک بَخواسِمه

و تِ مِ وَنِگِ بَشنسی.

^۳ مِ ره عَمیقِ جالا دله دِم هِدائه بی ای،

دِریاها ته ته هالا دله،

سیل مِ ره دُور هاگرده،

و تَمومِ تِ موج و اوه ها

مِ سَرِ چِم رَد بَینه.

^۴ باتمه: ”تِ چش چِم دَکِتمه.

ولی آی دِواره تِ مِقدَسِ مَعبدِ ویمبه؟“

^۵ اوه ها مِ سَرِ بَییتنه که مِ جان بَیرن،

عَمیقِ جا مِ ره شه میون بَییته؛

دِریا بِن خزه ها، مِ سَرِ دُور دَپیته.

^۶ جایی که کوه، اوه بِن، بنه دله فرو بُورده بَییه،

زَمینِ قَفَس تا اَبَد مِ ره اَسیر هاگرده.

«ولی تِ مِ زندگی ره چاه چِم بیرون بیاردی،

تِ ای یَهُوَه، مِ خِدا.

^۷ وَختی مِ جان داشته دَرشیه،

خِداوندِ شه یاد بیاردِمه؛

مِ دِعا تِ مِقدَسِ مَعبدِ دله

تِ گوش بَرسیه.

^۸ اونایی که بی ارزش تِ ها ره پَرَسش کاندنه،

اون امیدِی که به تِ مَحَبَّتِ داشتنه چِم، دَس بَکشینه

^۹ ولی مِن شَکرِ هِمراه

تِ وسه قِروونی کامبه،
و شه نذر ره ادا کامبه.

نِجات، خِداوندِ چِم اِنه.

۱۰ پس خِداوند مائی ره دَسور هِدا، و مائی یونسِ خِشکی سَر لَو بیارده.

۳

یونس نینوا شونه

۱ بعد خِداوندِ کلام، دِومین گش یونسِ وسه بییمو و باته: ۲ «پرس و نینوا، اون گتِ شَهرِ دله بُور و پیغومی که تِ ره گامبه ره وِشونِ اعلامِ هاکان» ۳ یونس پِلند بَییه و طَبقِ خِداوندِ کلام نینوا بُورده. نینوا! شَهرِ خَله گتِ بییه، جوری که سه روز طول گِشیه تا یه نَفر اونِ بَگرده. ۴ یونس، شَهرِ دله بُورده و پتا روزِ اِندا شَهرِ دله بَگرِده و جار زوئه و گاته: بَعد از چهل روز تَموم نینوا نابود بونه. ۵ و نینوا! مَرِدِم خِدا ره اِیمون بیاردنه، همه ره اعلامِ هاگردنه روزه بَرن و از گت تا کِچیک، پلاس دَپوشینه.

۶ وَختی این پیغومِ خَور نینوا! پادشاهِ بَرسیه، شه تَخَتِ چِم پِلند بَییه و شه شاهانه قَوا ره بَکندیه، پلاس دَپوشیه و کلین سَر، هِنیشته. ۷ بعد تَموم نینوا ره دَسور هِدا، باته: «به دَسور پادشاه و وه گت گت، هیچ آدم یا حیوون، گلّه یا رَمه، نَوسه چیزی بَخورن یا چِرا هاکانن یا بَنوشن. ۸ آدمون و حیوونون ونه پلاس دَپوشن و خِدا ره اِلتماس هاکانن و هر کدوم شه بَدِ راه و ظَلَم چِم دَس بَکِشن و بَر دَگردن. ۹ کِسی چه دونده؟ شاید خِدا شه تصمیمِ چِم بَر دَگرده و رَحِم بَیّه و شه گت خِشم دَم بیره تا هِلاک تَوویم.»

۱۰ وَختی خِدا وِشونِ کارِ بَدینّه، اینکه چه طی شه بَدِ راهها! چِم بَر دَگردِسنه، شه تصمیمِ دِگاردنیه و بِلایی که وِشونِ تَهدیدِ هاکارده بییه ره وِشونِ سَر نیارده.

۴

یونسِ عصبانی بونه

۱ ولی یونس، خِدا! این کارِ چِم، خِش نَیمو و وه ره عَصبانی هاکارده، ۲ خِداوندِ پَلی دِعا هاکارده، باته: «ای خِداوند، مگه این مِ گب نَییه، اون مووقه که هَمَتی شه مَمَلِکت دله دَیمه؟ این وسه، عَجَلَه هِمراه به تَرشیش فِرار هاکاردمه. چوون دُونِسمه تِ خِدایی هَسی. که بَخِشنی و رَحِم کاندی و دیر عَصبانی بونی، تِ مَحَبَتِ تَمومی نِدارنه، و بِلایا بَفرِسیئنه چِم مُنْصَرَف بونی. ۳ اِسا ای خِداوند، مِ جانِ بَیر که بَمرِدن مِ وسه بهتَر از زنده بَمونِسنه.» ۴ ولی خِداوندِ جَواب هِدا: «دِرسه که عَصبانی بَوی؟» ۵ بعد یونس، شَهرِ چِم بیرون بُورده و شَهرِ شَرقِ طَرف، بَنه سَر هِنیشته. اونجه شه وسه سایه بونی بَساته و وه سایه پِن هِنیشته تا بَوینه شَهرِ سَر چی اِنه.

۶ بَعد یَهُوه خِدا، پتا گیاهِ سَر بَکشانیه و اونِ تا یونسِ سَر پَلی رُشد هِدا تا وه سَر سایه دَم

بده و گرمی وه ره اذیت نکنه. یونس اون گیاهِ خاطری خله خِشال بییه. ^۷ ولی فردا صواحي دم، خدا کرم بفرسیه که گیاه ره بخورده، و گیاه خشک بییه. ^۸ وختی خِرشید در بییمو، خدا گرم وا، شَرَقِ ظَرَفِ جَم بفرسیه و افتاب جوری یونسِ گلّه ره بزو که داشته از حال شیّه، یونس آرزو مرگ هاکارده، باته: «بمردن مِ وسه، بهتر از، زنده بمونسنه.»

^۹ ولی خدا یونسِ باته: «درسِ که گیاهی وسه عَصَبانی بَووی؟» یونس باته: «آره، درسِ که عَصَبانی بَووم، آنده عَصَبانی که بمیرم.» ^{۱۰} خداوند باته: «تِ گیاهی وسه که هیچ رَحمتی نکشی ای و اون به وجود نیاردی، دل بسوزندی، گیاهی که پتا شو سر بکشیه و پتا شو دییه بپیسه. ^{۱۱} پس من چه طی بتونم نینواا وسه دل نسوزونم، اون گت شهری که ویشتر از صد و بیست هزار نفر وه دله درنه که شه راسِ دس و چپِ دس از هم تشخیص ندینه، با این همه حیوون هم که اونجه درنه؟»

